

prima instanță: A. Andronic
instanța de apel: N. Traciuc, E. Fistican, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

27 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței,
Judecătorul

Tatiana Vieru
Valentina Clevadî, Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de Romaniuc Ruslan,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată formulată de Romaniuc Ruslan împotriva Inspectoratului General al Poliției și a Ministerului Afacerilor Interne privind contestarea actului administrativ,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de Romaniuc Ruslan și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, emisă la 29 decembrie 2014,

c o n s t a ț ă:

La 09 septembrie 2014, Romaniuc Ruslan a formulat cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției și a Ministerului Afacerilor Interne privind contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, a invocat reclamantul că prin ordinul nr. 125 ef din 10 iulie 2014, în temeiul art. 47 alin. (1) lit. k) (pentru comiterea unei încălcări grave) al Legii cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27.12.2012, a fost sancționat disciplinar cu concediere.

Ordinul de concediere se întemeiază pe următoarele: încălcarea prevederilor art. 26 alin.(l) lit. a), b) c), art. 28 alin.(l) lit.g) ale Legii nr.320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea Poliției și statutului polițistului, art. 15 lit. h) al Legii nr. 90 din 25.04.2008 cu privire la prevenirea și combaterea corupției, pct. 36 alin.l), 4), 7) și 9) al Statutului disciplinar al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 502 din 09.07.2013, pct. 4, 5 a) și b); pct. 6 a), b) j), pct. 1) și pct. 13 al Codului de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.481 din 10.05.2006, manifestate prin absența fără motive întemeiate de la serviciu la 16.06.2014, neexecutarea atribuțiilor funcționale prevăzute de fișa postului,

neînregistrarea într-o perioadă îndelungată a faptei de încălcare de către cetățeanul străin Sinescu Petrică a regulilor de ședere în Republica Moldova și a regulilor de plasare în câmpul muncii, neîntocmirea unui proces-verbal cu privire la contravenție în temeiul art. art. 333, 334 Cod contravențional, fapt ce a denigrat imaginea poliției în societate.

Precizează reclamantul că actul de eliberare din funcție i-a fost adus la cunoștință la 18 iulie 2014.

Indică reclamantul că pentru concedierea sa a fost invocat precum că Romaniuc Ruslan, fiind documentat în cadrul unei cauze penale de către angajații Centrului Național Anticorupție privind transmiterea controlată a mijloacelor bănești, la 13 iunie 2014, împreună cu angajatul Biroului migrațiune și azil, Viorel Negură, s-au eschivat de la fața locului în momentul când au încercat să fie reținuți.

La 17 iunie 2014, Romaniuc Ruslan a fost reținut și în privința acestuia a fost aplicată măsura preventivă arestul la domiciliu pe un termen de 30 zile, după care a fost pus sub învinuire de către Serviciul Nord al Procuraturii Anticorupție.

Menționează reclamantul că aceste circumstanțe însă nu corespund realității, fapt confirmat și prin ordonanța de clasare a procesului penal din 18 iulie 2014, emisă de către Serviciul Nord al Procuraturii Anticorupție în baza căreia, Romaniuc Ruslan a fost scos de sub urmărire penală cu clasarea procesului penal.

Susține reclamantul că nu are nici un suport afirmația potrivit căreia, la 16 iunie 2014, Romaniuc Ruslan neîntemeiat a lipsit de la serviciu și menționează că în acea zi, simțindu-se rău, a fost la medic, iar la 17 iunie 2014 a fost internat în Spitalul raional Glodeni.

Nu corespunde realității nici faptul că acesta a încălcat prevederile cap. II, pct. 1 al cap. IV al recomandărilor metodice în domeniul combaterii șederii ilegale a străinilor pe teritoriul Republicii Moldova, la stabilirea faptelor de încălcare de către străini și apatrizi a regulilor de ședere în Republica Moldova, aprobate prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr.90 din 06.04.2011 și art. 31, 32 al Legii privind regimul străinilor în Republica Moldova nr. 200 din 16.07.2010, încălcări manifestate prin faptul că nu a înregistrat cazul, nu a raportat conducătorului despre fapta constatată și nu a întocmit în temeiul art. 443 Cod contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenție în privința lui Petrică Sinescu și nu i-a acordat acestuia informația permisă de către actele normative.

Or, după cum reiese din materialele cauzei penale, la 13 iunie 2014, la momentul depistării lui Sinescu Petrică, Viorel Negură i-a cerut să prezinte pașaportul, de asemenea, la fața locului a fost scrisă o explicație din cuvintele lui Elena Sinescu pe care însă, Sinescu Petrică a refuzat să o semneze.

Totodată, au fost întreprinse măsuri de scoatere a copiei de pe pașaportul lui Sinescu Petrică, fapt pentru care s-au deplasat în satul vecin, însă, nu a fost găsit un copiator.

Astfel, Sinescu Petrică a fost chemat a doua zi la sediul Biroului migrațiune și azil din mun. Bălți pentru întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție pentru încălcarea activității de muncă fără permis de ședere.

Cazul nu a fost documentat pînă la urmă din motiv că au intervenit angajații Centrului Național Anticorupție.

Indică Romaniuc Ruslan, că nu are nici un suport mențiunea precum că reclamantul a încălcat prevederile art. 15 lit.h) al Legii cu privire la prevenirea și combaterea corupției nr.90 din 25.04.2008.

Or, anume intervenția angajaților Centrului Național Anticorupție a dus la situația în care cazul nu a fost documentat și nu i s-a acordat lui Sinescu Petrică a informației prevăzute de art.31,32 ai Legii privind regimul străinilor în Republica Moldova, dar nu un refuz în interes personal sau în interesul unor alte persoane, precum și nu a urmărit scopul trăgănării acordării unei astfel de informații.

În context, consideră că în acțiunile sale lipsesc și abaterile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. a), b) c) art. 28 alin. (1) lit. g) ale Legii cu privire la activitatea poliției și statutului polițistului; pct. 36 alin. 1) 4) 7) și 9) al Statutului disciplinar al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 502 din 09.07.2013; pct. 4, 5 a) și b); pct. 6 a), b). j) și 1), și pct. 13 al Codului de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 481 din 10.05.2006.

Relatează reclamantul că rezultatele anchetei de serviciu și conținutul materialelor anchetei, nu i-au fost comunicate.

Inspectoratul General al Poliției nu i-a cerut explicații și nu i-a oferit posibilitatea să prezinte probe și justificările pe care le consideră necesare, astfel, fiind încălcate prevederile art.208, 342 Codul muncii, precum și prevederile art. 55 al Legii cu privire la poliție și statutul polițistului.

Prin hotărârea judecătoreiei Centru, mun.Chișinău din 29 decembrie 2014, acțiunea a fost respinsă ca tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, apelul declarat de Romaniuc Ruslan a fost respins și menținută hotărârea Judecătoreiei Centru, mun.Chișinău din 29 decembrie 2014.

La 20 noiembrie 2015, Romaniuc Ruslan a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, solicitând admiterea recursului și casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă acțiunea.

În motivarea recursului a invocat că, hotărârile instanțelor ierarhic inferioare sunt ilegale și neîntemeiate, fiind încălcate și aplicate eronat normele de drept procedural. Instanța a ignorat fapte importante pentru soluționarea pricinii.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Examinând înscrisurile anexate la dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că decizia instanței de apel a fost pronunțată la 24 septembrie 2015.

Ținând cont de faptul că Romaniuc Ruslan a depus cererea de recurs la 20 noiembrie 2015, Colegiul constată că recursul este declarat în termen.

În conformitate cu art.439 alin.(2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 04 decembrie 2015, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Ministerului Afacerilor Interne copia recursului declarat de Romaniuc Ruslan.

Pînă la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului declarat de Romaniuc Ruslan, intimatul nu și-a realizat dreptul de a depune referință.

În conformitate cu art.439 alin.(3) Cod de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, sus-indicatul recurs este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acesta nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, atît instanța de apel, cît și prima instanță aplicînd corect normele de drept procedural.

Colegiul consideră că, argumentele invocate în cererea de recurs sunt irelevante și declarative, motiv pentru care, acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs întru admiterea cererii și casarea hotărîrilor emise de instanțele ierarhic inferioare, în prezenta cauză.

În conformitate cu prevederile art.433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar precizează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că, motivele indicate nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a actelor judecătorești, recursul exercitat avînd caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În context, completul învederează, prin prisma jurisprudenței CEDO că, „...art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Totodată, instanța de recurs precizează că potrivit articolului 13 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atît în practică, cît și în drept, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, precum și să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcel contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căroră, atît instanța de apel, cît și prima instanță s-au pronunțat în mod corespunzător.

Un asemenea recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII).

Astfel, din considerentele menționate și avînd în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului care sînt similare argumentelor invocate atît în instanța de apel, cît și în prima instanță, au fost verificate minuțios la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Romaniuc Ruslan, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Romaniuc Ruslan, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Valentina Clevadi

Oleg Sternioală